

1. הילדה הקי טובה בעולם

שרה'לה תמיד אהבה את החפץ הגדול. עד השנה, זאת אומרת. השנה לא.

כל שנה היתה אמא יוצאת לחפש בדיוק ביחד איתה. "כירי שאמא שלי גננת!" היא אמרה פעם לברכי.

"נכון", הסכימה ברכי בעגמה. "אמא שלי לא מקבלת בכלל חפץ מהמשרד המעצבן שלה. רק קצת בחל המועד".

אמא של שרה'לה מפעילה קיטנה לילדות של הגן שלה בשבועות שיש לשרה'לה קיטנה בבית הספר. כששתי הקיטנות מסתיימות, אמא ושרה'לה מתחילות להנות

ביחד מהחפץ שלהן. לפעמים הן אפילו נוסעות לטיולים, רק שתיהן. בשנה שעברה, למשל, הן נסעו ללונה פארק גדול ומיוחד. הן גם משחקות ביחד כל מיני משחקים, ועושות מלאכות יפות, ומבקרות את סבא וסבתא, משני הצדדים. אפילו שאבא כבר נפטר לפני הרבה שנים ושרה'לה בקשי זוכרת אותו, בכל זאת היא תמיד תהיה נכדה גם של סבא וסבתא בני ברק, ההורים של אבא.

"אפילו עכשו כשיש לך אבא חדש?" שאלה אותה ברכי בחרף, אחרי שאמא התחתנה עם אבא של מיכלי.

"אפילו. ואין לי בכלל אבא חדש! הוא לא באמת אבא שלי. רק של מיכלי".

וזהו, בגלל האבא החדש הזה שהוא בכלל לא אבא שלה, השנה שרה'לה לא אוהבת את החפץ הגדול. ולא רק השנה. מעכשו, כל שנה מיכלי תגיע מלונדון הרחוקה להיות אצלם לכל החפץ הגדול.

אוף, מיכלי הזאת! שרה'לה מצאה עפרון בקצה השיש והתחילה לציר את מיכלי בשולי עלון הפרסומות השכונתי, שהיה מנח על השלחן במטבח. היא טובה בציור דמויות, כלם אומרים את זה. אבל גם אם היתה גרועה היתה ברור שזאת מיכלי, עם תספורת ה'קרה' שלה, כמו תמימה שיקופיצקי – כאן אין כמעט לאף

אחת תספֿרת כִּזאת! – וְהַנְעִלִים הַחֲמוּדוֹת הָאֵלוּ עִם הַלֵּב
מְקַדִּימָה. יוֹתֵר חֲמוּדוֹת מֵהַסֵּנְדָלִים שֶׁל שָׂרָה'לָה.

שָׂרָה'לָה הוֹסִיפָה תְּגִית עַל הַבֶּגֶד שֶׁל מִיכָלִי, כִּמוֹ שֶׁל
רוֹפְאִים, וּבִתּוֹן הַתְּגִית כָּתָבָה הַעֲדָה הַכִּי' (וְכֵן אֶלֶּם).

הִיא נֶאֱלָצָה לְהַגְדִּיל אֶת הַתְּגִית וְגַם לִכְתֹּב בְּאוֹתִיּוֹת
קִטְנִטְנוֹת מִמָּשׁ כְּדֵי שֶׁהַכֵּל יִכְנֹס, וְגַם אֶז בְּקִשִּׁי הִיָּה אֶפְשָׁר
לְקַרֵּא אֶת הַמַּלִּים, אֲבָל לֹא מִשְׁנָה. שָׂרָה'לָה מִמְּוִילָא יָדְעָה
מָה כָּתוּב שָׁם.

מִיכָלִי הִזְאֵת תְּמִיד מְחִיכָת, מוֹתֶרֶת, מִתְנַדֶּבֶת לַעֲזֹר
בְּבֵית, קָמָה מְקֵדָם אֶפְלוּ בְּחֹפֶשׁ, מְסַדֶּרֶת אֶת הַמָּטָה
שָׁלָה מִיד בְּבֶקֶר, מְפַנָּה אֶת הַכֵּלִים מֵהַשְׁלָחַן אַחֲרֵי
כָּל אֲרוּחָה, וּמוֹדָה לְאַמָּא בְּנִימוּס בְּקוֹל הַמֶּתוֹק שָׁלָה.
שָׂרָה'לָה הוֹסִיפָה בּוֹעֵת קוֹמִיקָס לִיד הַפְּנִים שֶׁל מִיכָלִי,
וְכָתָבָה בְּתוֹכָהּ בְּאוֹתִיּוֹת קִטְנִטְנוֹת: מְלֹכָה רַבָּה, הַפֶּלֶא מְאֹד (עֲלִים)!

"אֲבָל מָה אֲכַפֵּת לָךְ לְקַחַת אוֹתָהּ אֶתָּךְ לְקִיטְנָה?" תִּהְתֶּה
אִמָּא בְּתַחֲלֵת הַחֹפֶשׁ. "הִיא כָּל כֵּךְ טוֹבָה וְנִחְמָדָה! אֵין לָךְ
מָה לְהַתְבַּיֵּשׁ בָּהּ. הַחֲבֵרוֹת שֶׁלָּךְ בְּטַח יֵאָהְבוּ אוֹתָהּ מְאֹד!"

"הִיא לֹא בִּגִיל שְׁלֵנוּ", נִסְתָּה שָׂרָה'לָה לְהַתְחַמֵּק.

"בְּאַמָּת, שָׂרָה'לָה, הִיא קִטְנָה מִמּוֹן רַק בְּשָׁנָה, זֶה כִּמְעַט
אוֹתוֹ גִּיל. וְלֹא כְּדֹאִי לְשַׁלַּח אוֹתָהּ לְקְבוּצָה לֹא מְכַרֶּת, יֵשׁ

לֶה מִסְפִּיק דְּבָרִים חֲדָשִׁים לְהִתְרַגֵּל אֲלֵיהֶם עֲכָשׁוּ. הִכִּי טוֹב שֶׁתְּהִיּוּ בִּיחַד בְּקִיטָנָה."

לֹא הִיְתָה לְשָׂרָה'לָה בְּרָרָה. הֵן הִיוּ בִּיחַד בְּקִיטָנָה, וְהַחֲבֵרוֹת שֶׁל שָׂרָה'לָה בִּאֲמַת אֶהְבוּ-מֵאֲד אֶת מִיכָלִי. יוֹתֵר מִדִּי! בְּגִלְלָה זֶה לֹא הָיָה עֲכָשׁוּ לְשָׂרָה'לָה מָה לַעֲשׂוֹת חוּץ מִלְדַּפְדֹּף בְּעֵלוֹן הַמִּשְׁעָמִם. הַקִּיטָנָה כָּבֵר נִגְמָרָה, וְשָׂרָה'לָה לֹא יִכּוּלָה אֶפְלוּ לָלֶכֶת לְבִרְכִי, כִּי מִקֵּדָם בְּרָכִי הִתְקַשְּׁרָה וְהִצִּיעָה: "אוּלִי תָבוֹאוּ אֵלַי הַיּוֹם, מִיכָלִי וְאַתָּה? נוֹכַל לְהִכִּין בִּיחַד הַצָּגָה לְקִטָּנִים שְׁלֵנוּ."

שָׂרָה'לָה תָמִיד אֶהְבָה לְהִכִּין עִם בְּרָכִי הַצָּגוֹת לְאֲחִים הַקִּטָּנִים שֶׁלָּהּ. לְשָׂרָה'לָה עֲצָמָה אֵין שׁוּם אֲחִיוֹת וְשׁוּם אֲחִים, קִטָּנִים אוֹ גְּדוּלִים. הִיא בֵּת יַחֲידָה-יַחֲידָה. אֲבָל הַפֶּעַם הִיא עֲנָתָה: "לֹא, הַיּוֹם זֶה לֹא מִסְתַּדֵּר."

בִּאֲמַת, מָה בְּרָכִי חוֹשֶׁבֶת לָהּ, שֶׁמִּיכָלִי דְּבוּקָה אֶל שָׂרָה'לָה בְּדָבָק מִגֵּעַ? שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהִזְמִין רַק אוֹתָהּ, בְּלִי מִיכָלִי? וְאוּלִי... לָבֵה שָׁקַע. אוּלִי בְּרָכִי בְּכָלֵל לֹא רוֹצָה אוֹתָהּ, אֶת שָׂרָה'לָה. אוּלִי הִיא מְזַמִּינָה אוֹתָהּ רַק כְּדִי שֶׁגַּם מִיכָלִי תָבוֹא, מִיכָלִי הַחֲמוּדָה שֶׁכָּלֵם כָּל כָּךְ מִתְלַהֲבִים מִמֶּנָּה.

כֵּן, זֶה הַגִּיווִי. הֲרִי גַם בְּקִיטָנָה הֵן כִּרְכְּרוּ כָּל הַזְמַן סָבִיב מִיכָלִי, בְּרָכִי וּפִיִּיגִי וּדְבוּרָה, כָּל הַחֲבֵרוֹת שֶׁל שָׂרָה'לָה.

"כִּיף לָךְ שֶׁקִּבַּלְתְּ אֲחוֹת כָּזאת חֲמוּדָה!" הִתְלַהֵב בְּרָכִי.

"הִיא לֹא אֲחוֹתִי", תִּקְנָה אוֹתָהּ שָׂרָה'לָה.

"הִיא כֵּן", הִתְעַקְשָׁה בְּרָכִי. "אֲחוֹת חוֹרֶגֶת, כָּכָה קוֹרְאִים לָזֶה, נִכּוֹן? אִזָּה סוּג שֶׁל אֲחוֹת".

"לֹא נִכּוֹן! נִגִּיד שְׁמִישָׁהוּ יַחְלִיט שֶׁ... שֶׁ... שֶׁלֹּשְׁכָנוֹת קוֹרְאִים 'אֲחוֹת לִבְנִין'. נוֹ, אִם יִתְחִילוּ לְדַבֵּר כָּכָה, אִזָּה בְּגָלֵל זֶה הַשְׁכָּנוֹת שֶׁלָּךְ יִהְיוּ בְּאֶמֶת אֲחוֹת שֶׁלָּךְ?"

"מִצְחִיקָה אַחַת. זֶה לֹא אוֹתוֹ דִּבְרִי" פִּסְקָה בְּרָכִי.

"לָמָּה לֹא?"

"כִּי לֹשְׁכָנוֹת לֹא קוֹרְאִים אֲחוֹת לִבְנִין, וְלִמִּיכָלִי כֵּן קוֹרְאִים אֲחוֹת חוֹרֶגֶת שֶׁלָּךְ, כִּי בְּאֶמֶת הִיא כִּמוֹ אֲחוֹתָךְ, כְּמַעֲט. וְהִיא מְקַסִּימָה! הֲלוֹאִי שְׁלִי הִיְתָה אֲחוֹת כְּמוֹהָ!"

שָׂרָה'לָה לֹא עָנְתָה. נִרְאָה לָךְ, הִיא רָצְתָה לְהִגִּיד. סָתַם נִרְאָה לָךְ שֶׁזֶה כִּיף. אִם בְּאֶמֶת הִיְתָה לָךְ אֲחוֹת כָּזוֹ טוֹבָה וּמְקַסִּימָה וְנִחְמָדָה – אֵיפֹה זֶה הִיָּה מִשְׁאִיר אוֹתָךְ? מִי הִיָּה אוֹהֵב אוֹתָךְ בְּכָלֵל?

אָבֵל הִיא פְּחָדָה שְׂאֵם תִּגִּיד כָּכָה, הִיא תִּתְחִיל לִבְכוֹת. וְהִיא לֹא רָצְתָה שֶׁבְּרָכִי תִרְאֶה אוֹתָהּ בּוֹכָה.

"שָׂרָה'לָה?" מִיכָלִי נִכְנָסָה לַמַּטְבַּח בְּחִיזָה עָלִיזָה, בִּידֶיהָ
הַפֶּסֶת פְּלִסְטִיק קְשִׁיחָה בְּצֶבֶעַ חוּם כָּהָה. "רוֹצָה רְמִי?"

"לֹא מִתְחַשֵּׁק לִי".

"אֲזֵאוּלִי בּוֹל-פָּגִיעָה?"

מִיכָלִי הִזָּאת! לֹא מְבִינָה רְמָזִים!

"לֹא עֲכָשׁוּ". שָׂרָה'לָה נִעְצָה אֶת מַבְטָהּ בְּעָלּוֹן, כְּאִלּוּ הִיא
מִמָּשׁ מִרְתָּקֶת אֶל הַמוֹדְעוֹת עַל מַבְצְעֵי הַשְּׁבוּעַ בְּטִירַת
הַשֶּׁפֶעַ', עַל חֲנוּת גִּרְבִּים חֲדָשָׁה שֶׁנִּפְתְּחָה לְיַד הַכֶּכֶר, עַל
- הִי, מָה זֶה?!

אוֹתִיזוֹת רִצְדוֹ מוֹלָה פְּתָאוֹם עַל הַדֶּף, נִעוֹת וּמִנְצָנֻצוֹת,
מִחְלִיפוֹת צְבָעִים, הוֹפְכוֹת מִסָּגֶל לְכֶתֶם, מִכָּתֶם לְכָחֶל,
מִכָּחֶל לְזֹרֵד. אֵף פַּעַם הִיא לֹא רָאָתָה דֶּבֶר כָּזֶה, כָּכָה עַל
סֶתֶם דֶּף רָגִיל. אֵיךְ זֶה יָכוֹל לֵהִיּוֹת?

